

5. místo

Struny od krve

Natálie Kunešová, 9. třída ZŠ Blovice

Večer je na sklonku, krásný večer červnový. Od vesnice, nedaleko břehu Bobry ležící, pospíchá děvče přes vřesoviště k nedalekému lesíku. V lese, u širokého dubu, pod nímž vřesu i mechu, jak by schválně nastlal, děvče ustane. Plaše naslouchá na vše strany; neslyší však leč zpěv vznášejícího se nad vřesovištěm skřivánka a štěbetání kosa, který sedě na vrcholu stromu, sám s sebou hovoří bůhví o čem. I sedne děvče do mechu, položí hlavu v dlaň a zamyslí se.

Tu najednou ozve se tichý příjemný hlas, jež donutí děvče potočit svou hlavu a rudé rty zvednout do širokého úsměvu, nakonec i v napětí sama vstát z chladného mechu. Mladý chlapec, jehož oči se činily zrádně zelenou barvou, si jen prohrábl své hnědé vlasy, kterých barva se odrážela v odlesku měsíční záře, a široký úsměv modrooké dívky oplatil. "Alexi, co tady děláš?" začala opatrně volenými slovy, která podpořila váhavým úsměvem, opatrně se opřela o starý, vedle stojící kmen stromu. "Zahlédl jsem tě a neodolal od všeho na chvíli upustit...vydal jsem se za tebou" Odpověděl Alex krátce, jeho tichý hlas se momentálně spíše podobal šepotu, jemně založil ruce s křivým postojem na hrudi. Sledovala jeho oči plné zvědavosti, ty její už ale tak zdárně nezářily. "Přece víš, že tě tu se mnou nesmí vidět..."

S těmi slovy ztěžklý úsměv blondaté dívky uvadl, jako listí mohutných stromů v chladně nastávajícím období kolem nich. Amethistin pohled se věnoval upřeně zemi a všemožně mu utíkala před očním kontaktem. "A ty zase víš, že nemám sebemenší ochotu vyslyšet názory tvých přemoudřelých rodičů... Jsem tu pro tebe, ne pro ně" Opatrně se přiblížil a přejížděje prsty položil je na červenou tvář posmutnělé dívky, svou rukou pomalu zdvihl její pohled zpátky ke svým očím. Dívka chvíli očím pohledného mladíka uhýbala, než jeho jemně naléhavému stisku podvolila. "Víš, co jsi udělal, víš, proč už tě nikdy slovy mého otce nesmím vidět..." Šeptla, jenž se její rty jen samotnými slovy zachvěly. Hnědovlasý chlapec vydal ze rtů jen zklamaný a šokovaný výdech, úsměv se v ten moment obrátil všemi směry... "Víš, že to není pravda. Nebyl jsem to ten večer já, kdo se potuloval zahradami tvé rodiny..." Šeptl šokem a zmatením, když svůj pohled upíral přesně do jejích očí. "Víš, že jsem ten poslední, jenž by kdy vztáhl ruku na tvého bratra..." Oči mladé dívky se plnily slzami v momentě, kdy silou smetla ruku mladého nápadníka ze své tváře a o pár kroků posunula své tělo dozadu s rukou lehce položenou na kmeni. "Nevím, čemu mám a nemám věřit, Alexandere... je to tvé slovo bojující proti tvrzení mé paličaté rodiny..."

Mezi stromy nastalo hrobové ticho, které mladík po chvíli prolomil jen těžkým výdechem. "Nevěříš jim, Amethist... já vím, že tomu nevěříš. Celá má rodina otočila důvěru proti mně, snad mám přeci ještě tebe... Znáš mě. Tvůj bratr byl mým věrným přítelem, mým jediným a nejlepším přítelem. V noci, kdy mu někdo v tmavých zahradách odepřel život, jsem byl zničen stejně, jako ty a celá tvá rodina, ne-li více... přece si nemyslíš, že jsou to mé ruce, které na sobě nesou Chrisovu krev..." Amethist se jen slyšíc taková slova bolestně zachvěla, svůj pohled upřela do země a stiskla rty k sobě. "Omlouvám se..." procedila skrz zuby a s očima plnícími se slzami se rozběhla lesem dál. Alexander za ní v pokušení vykřikl její jméno se snahou upoutat její pozornost, ale už mu zmizela mezi tmou šířící se mezi stromy. Ještě naposledy tiše vydechl do tmy její neobvyklé, leč krásné jméno... však ani on nevěděl, jaké zdrcující zprávy na něj budoucího dne čekají.

"Amethist..."

(...)